

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis discernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

Sect. I. An sit in deo voluntas, & qualis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

omnium perfectiones continentem, ac proinde tanquam
id, ad cuius imitationem res omnes ab ipso produci pos-
sunt. Ita S. Thom. 1. p. q. 15. a. 2. & probatur; quia, cum
ex antedictis constet essentiam diuinam esse simplici-
mam, & nihilominus in ea rerum omnium perfectiones
eminenter contineri, hinc sequitur ideas non esse aliquid
distinctum ab essentia diuina, illamque essentiam posse
optime & perfectissime tenere rationem ideæ in mente
diuina, ad productionem cuiuslibet creaturæ quantum-
cunque perfectæ; cum in ea cuiuslibet perfectionis ex-
emplar absolutissimum reperiatur.

CAPVT IV.

De voluntate Dei.

SECTIO I.

An sit in Deo voluntas, & qualis.

Dicendum 1. in Deo verè & propriè esse volunta-
tem. Hoc euidenter constat ex scriptura S. Matt.
6. *Fiat voluntas tua.* Rō. 9. *Voluntati eius quis resistit.*

Dicendum 2. voluntatem in Deo non esse; sicut in ho-
minibus, per modum potentie: sed actum purissimum & sim-
plicissimum, seu ipsam actualem volitionem diuinam.
Hoc euidenter constat ex ijs, quæ supra dicta sunt de sim-
plicitate Dei, vbi probatum est in Deo nullam dari posse
compositionem; daretur autem, si voluntas in eo esset
per modum potentie.

Dicendum 3. voluntatem Dei, quamuis in se vnica &
simplicissima sit, esse tamen virtute, & secundum no-
strum concipiendi modum, multiplicem secundum vari-
os respectus ad creaturas, & diuersa circa illas decreta.
Hinc est, quod aliquando scriptura in plurali numero de
volun-

voluntatibus diuinis loquatur, vt Pf. 102. *Notas fecit filijs
Israel voluntates suas.*

Eo sensu multiplex apud Doctores reperitur diuina voluntatis diuisio; 1. enim diuiditur in voluntatem signi, & voluntatem beneplaciti. Voluntas beneplaciti est ea, quâ Deus vult aliquid, quia ita placet ipsi. Voluntas verò signi est ipsius diuinae voluntatis declaratio per aliqua signa externa, quæ communiter à Theologis quinque numerantur, scilicet præceptum, prohibitio, consilium, permissio, & operatio: quando enim Deus aliquid iubet, signum est, quod velit illud fieri; & cõtrà quando prohibet, quod nolit: simili modo, cum aliquod consilium dat, signum est id, quod consulitur, illi placere: quando verò aliquid permittit, signum, nolle impedire, cum posset, si vellet: denique quando operatur, siue per se solùm, siue cum causa secunda, signum est velle id, quod ipse agit, aliàs si nollet, non ageret: vnde S. Anf. dixit in lib. de volunt. Dei *Appellari Dei voluntatem, quidquid in nobis ipse misericorditer operatur: & S. Aug. in Enchirid. c. 9. Nihil fit, quod omnipotens non velit, vel sinendo, vt fiat, vel faciendo.*

Secundò diuiditur in voluntatem antecedentem, & consequentem; quæ diuisio desumitur ex S. Damasc. lib. 2. de Fide cap. 29. vbi per voluntatem antecedentem, intelligit eam, quâ Deus vult ex se aliquid, nullâ ad id volendum ratione inductus ex parte creaturæ; & de hac voluntate intelligit illud dictum Apost. 1. Tim. 2. *Deus vult omnes homines saluos fieri:* per consequentem verò intelligit eam voluntatem, quâ Deus vult aliquid, aliquâ ratione ad id volendum inductus ex parte creaturæ; & hæc voluntate dicit Deum velle punire peccatores propter ipsorum peccata.

Tertiò diuiditur in voluntatem absolutam, & conditionatam. Voluntas absoluta est ea, quæ semper impletur, & ideo vocatur etiam efficax; de ea intelligitur illud Esther. 13. *Non est, qui possit inæ resistere voluntati.* Conditionata verò ea est, quæ ad hoc, vt impleatur, aliquam conditionem adiunctam habet, vnde non semper est efficax,

cum non semper ponatur ea conditio; talis est ea voluntas, v. g. quâ Deus vult peccatores ad pœnitentiam reverti, cum hac conditione tamen, si & ipsi gratiæ suæ cooperari velint; quo sensu dixit Christus Dominus Matth. 23. *Quoties volui congregare filios tuos, &c. & noluiisti?*

Rices, inde sequi aliquam voluntatem otiosam & imperfectam in Deo reperiri; hanc v. g. quâ vult omnes homines saluos fieri, cum hac conditione, scilicet, si & ipsi velint, & media conuenientia ad salutem amplectantur; illa enim voluntas respectu reprobatorum otiosa est, cum effectum suum nunquam habitura sit: est etiam imperfecta, quia se potius dicenda esset velleitas quàm voluntas; hac autem velleitas dicit impotentiam & defectum in voluntate. Respondetur voluntatem conditionatam illam v. g. quâ Deus vult omnes homines saluos fieri, nec otiosam, nec imperfectam dici posse; non otiosam, cum ex ea sequatur preparatio mediolorum & auxiliorum, quæ dantur omnibus hominibus, vt salui fiant (quod supponimus ex tractatu de Gratia) neque etiam imperfectam, cum non sit velleitas, sed vera voluntas; non enim dicit Apost. quod Deus vellet, sed quod vult omnes homines saluos fieri; & in eo vera esse ostenditur, quod per eam verè Deus mouetur ad illorum mediolorum & auxiliorum preparationem.

SECTIO II.

Quanam sint obiecta diuina voluntatis.

Non hic agimus de primario & præcipuo diuina voluntatis obiecto, quod est ipse Deus; certum est enim naturaliter & necessario velle & amare seipsum, cum sit sui ipsius summum bonum; nec vllam hæc veritas difficultatem recipit. Quæstio est igitur de obiectis externis & secundarijs diuina voluntatis, de quibus Dicendum I. Deum amare omnes creaturas, quæ existunt in aliqua differentia temporis. *Hos manifestè con-*

stat